

A Győri Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Győrött, 2021. február 25. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A bünszervezetben elkövetett embercsempészség büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2020. szeptember 17. napján kihirdetett 11.Bf.321/2019/70. számú ítéletét Terhelt4 vádlott vonatkozásában *helybenhagyja*.

I n d o k o l á s

[1] A Tatabányai Járásbíróság a 2018. április 18-tól 2019. szeptember 11. napjáig tartó nyilvános folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott és az utóbbi napon kihirdetett, 44.B.615/2015/326. számú ítéletével több vádlott büntetőjogi felelősségét állapította meg, közülük Terhelt4 vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb folytatólagosan, társtettesként elkövetett embercsempészség büntetében (Btk. 353.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a/ és b/ pont, (3) bekezdés d/ pont), s ezért a terheltet mint bünszervezetben (Btk. 459.§ (1) bekezdés 1. pont) elkövetőt halmazati büntetésül 4 év és 6 hónap fegyházbüntetésre, 5 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, vele szemben 420.000 Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el. Külön, illetőleg egyetemlegesen is kötelezte IV.r. vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Fenti ítéletében az első fokon eljáró bíróság a Be. 4.§ (3) és (7) bekezdésében foglaltakra figyelemmel vizsgálta, hogy Terhelt4 vádlottal szemben a Passaui Járásbíróság – 7 esetben elkövetett külföldiek becsempészése miatt 2 évig terjedő, de végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés kiszabásáról rendelkező – 2015. április 13. napján jogerőre emelkedett, 4 Ds 14 Js 11438/14. számú ítélete (az elítéléssel érintett elkövetési időpontok: 2014. szeptember 10., szeptember 16., szeptember 18., szeptember 19., szeptember 23., október 9. és október 14. napjai) a magyar ügyészségek által vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából ítélt dolgot képeznek-e, és összevetve a jogerős tagállami ítélet és a magyar vádirat történeti tényállását, a tettazonosság megállapíthatósága körében végzett részletes elemzést, amelynek eredményeképpen arra a megállapításra jutott, hogy a fenti relációban az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő körülmények együttesének azonossága nem áll fenn, a jogerős tagállami ítélet nem szól a migráns személyek szállításának szervezetszerűségről, bünszervezetben elkövetésről, a bünszervezet felépítéséről, Terhelt4 cselekményének mások tevékenységéhez történő kapcsolódása mikéntjéről, az embercsempészség útvonalainak, illetőleg az államhatárok számának megjelöléséről, mindemellett eltérőek az érintett elkövetési időpontok, más-más gépjárművekkel történtek az egyes végrehajtások, erre tekintettel a tényleges tettazonosság nem állapítható meg, IV.r. vádlott vonatkozásában tehát úgy tekintendő, hogy a magyar vádirat szerintieknek megfelelő felelősségre vonása még nem történt meg, res iudicata nem állapítható meg.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen IV.r. vádlott vonatkozásában az ügyészség nem jelentett be fellebbezést, míg IV.r. vádlott és védője felmentés, a bünszervezet mellőzése, illetőleg a

büntetés enyhítése végett terjesztettek elő jogorvoslati kérelmet. A másodfokú eljárás során a IV.r. vádlott védője arra hivatkozott, hogy védencét a Passaui Járásbíróság 2015. áprilisában jogerőre emelkedett ítéletével már elítélte ugyanebben az ügyben, ezért esetében ítélt dologról van szó, a vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárást a Be. 4.§ (3) bekezdése alapján meg kell szüntetni. Utalt arra is, hogy a büntetőeljárás szabályok szerint nincs jelentősége annak, hogy korábban tagállami, vagy magyarországi bíróság bírálta el a cselekményt.

[3] Az ügyben másodfokon eljáró Tatabányai Törvényszék a 2020. szeptember 17. napján kelt, 11.Bf.321/2019/70. számú ítéletével Terhelt4 vádlott tekintetében az elsőfokú ítéletet – a Be. 4.§ (7) bekezdésére, a Be. 567.§ (1) bekezdés b/ pontjára figyelemmel a Be. 607.§ (1) bekezdése alapján – hatályon kívül helyezte és vele szemben a 2 rb folytatólagosan, bünszervezetben, társtettesként elkövetett embercsempészség büntette (Btk. 353.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a/ és b/ pont, (3) bekezdés d/ pont) miatt indult büntetőeljárást megszüntette. Indokolásában rámutatott, az elsőfokú bíróság tévesen következtetett arra, hogy IV.r. vádlott esetében a jogerős német tagállami ítélet nem eredményez ítélt dolgot, s elsőfokú határozatában arra is tévesen utalt, hogy a tagállami ítélet nem tartalmazza, miszerint IV.r. vádlott tevékenységét milyen útvonalon, hány államhatár átlépésével valósította meg.

Valójában IV.r. vádlott mindkét eljárás tárgyává tett magatartása során azonos cselekményeket követett el, azaz gépkocsival a határátlépéshez szükséges okmányokkal nem rendelkező harmadik országbeli állampolgárokat szállított, amiért pénzt kapott. A törvényszék megítélése szerint az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a tettazonosságot nem zárja ki, hogy a német ítélet nem szól a migráns személyek szállításának szervezetszerűségről, a cselekmény bünszervezetben történt elkövetettségéről, illetve arról, hogy IV.r. vádlott cselekménye hogyan kapcsolódik mások tevékenységéhez, miután a szóban forgó terhelt ugyanazzal az elkövetési magatartással valósította meg a büncselekményt mind a német ítéletben elbírált 7, mind a magyar vád szerinti 6 esetben. IV.r. vádlott ezen részselekményei a folytatólagosság törvényi egységébe tartoznak, az egységbe tartozó egyes részselekményeket pedig csak egységesen lehet elbírálni, az egyes részselekmények tárgyában külön ítélet nem hozható. Ezzel összefüggésben a másodfokú határozat is ismertetette a 6/2009. büntető jogegységi határozatban foglaltakon alapuló állandó ítélkezési gyakorlatot.

A másodfokú bíróság a tekintetben sem értett egyet az ügyész állásponttal, hogy a tagállami ítélet esetén a Magyar Állam nem kezdeményezhet perújítást a folytatólagosság egységébe tartozó, utóbb felmerült büncselekmények tekintetében, ezért az ítélt dolog megállapításához tényleges tettazonosság fennállása szükséges. Ebben a körben a törvényszék utalt arra, hogy a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. tv. 45.§ (1) bekezdés b/ pontja értelmében ilyen esetben a legfőbb ügyésznél, illetőleg a miniszternél kezdeményezhető feljelentés megtétele a külföldi államnál, ezen rendelkezésre figyelemmel sincs helye a tagállami ítélet megkülönböztetésének a res iudicata tekintetében.

[4] A másodfokú ítélet ellen Terhelt4 vádlott terhére a 2 rb, a Btk. 353.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a/ és b/ pontjára is tekintettel a (3) bekezdés d/ pontja szerint minősülő, a Btk. 459.§ (1) bekezdésének 1. pontja szerinti bünszervezetben, üzletszerűen, az államhatár átlépéséhez több személynek segítséget nyújtva, folytatólagosan elkövetett embercsempészség büntetében való bűnösség kimondása és büntetés kiszabása érdekében az ügyész jelentett be fellebbezést, amelynek indoklásában kitért arra, hogy az Európai Unió Bíróságának következetes ítélkezési gyakorlata szerint a jelen ügyben is felmerülő büntetőeljárás akadály kizárólag a tényleges tettazonosság esetében állhat fenn a magyar jogi minősítéstől is függetlenül. Az e körben elvégzett vizsgálatok eredményeképpen pedig rögzíthető, hogy a jelen eljárásban hozott elsőfokú ítélet IV.r. vádlottat érintő 3-8. tényállási pontjaiban rögzített eseményeket a tagállami bíróság jogerős ítélete nem tartalmazza, mindezekre figyelemmel tényként állapítható meg, hogy a szállítások eltérő, különböző volta

miatt a két eljárásban elbírált cselekmények nem azonosak, nem áll fenn tényleges tettazonosság, így az Európai Unió Bíróságának következetes ítélkezési gyakorlatára figyelemmel *res iudicata*-ról nem lehet szó, függetlenül a magyar jogi minősítéstől, azaz attól, hogy a magyar büntető anyagi jog szerint a két eljárásban elbírált cselekmények egyébként valóban egységet képeznének.

A fellebbezési kérelemben az ügyészi érvelés arra is kitért, hogy a törvényszék – bár a *res iudicata* fennállását megállapíthatónak tartotta – nem látta akadályát e cselekmények miatt a külföldi hatóság előtt lefolytatandó, feljelentéssel induló rendes büntetőeljárásnak, ez az eljárás azonban nyilvánvalóan kizárólag a Be. 4.§ (3) bekezdésének kijátszását eredményezné, ekként annak nincs helye. Mindezekre tekintettel az ügyészi álláspont a másodfokú ítélet [41] bekezdésében foglalt bírói okfejtést tévesnek ítélte.

[5] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.179/2017/7-I. számú átiratában a másodfokú ügyész által a törvényszék ítélete ellen a IV.r. vádlott terhére, bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása érdekében bejelentett fellebbezést joghatályosnak ítélte, s az abban foglaltakat helyes indokainál fogva fenntartotta. Az átiratban foglalt ügyészi álláspont szerint az ügyben eljáró bíróságok a büntetőeljárás szabályok maradéktalan megtartása mellett törvényesen folytatták le az eljárást, a másodfokú bíróság által pontosított és kiegészített tényállás teljes egészében megalapozott. Ugyanakkor tévedett a másodfokú bíróság, amikor a külföldi tagállami bíróság ítéletére hivatkozva IV.r. vádlott tekintetében megállapította a *res iudicata*-t. Az ügyészi fellebbezésben foglaltakkal összhangban a harmadfokú ügyész is rámutatott, miszerint a Be. 4.§ (7) bekezdése szerinti büntetőeljárás akadály kizárólag a tényleges tettazonosság esetében állhat fenn azon tényekkel összefüggésben, amelyeket a tagállami bírósága jogilag már értékelte. A tagállami ítélet ítélt dolgot csak akkor eredményez, ha a határozatban rögzített tényállásban leírt cselekmény minden tekintetben, így az elkövetési magatartást, módot, időpontot, passzív alanyt és az elkövetési tárgyat illetően is azonos Magyarországon lefolytatandó eljárás tárgyát képező tényekkel. Az egyes államok büntető anyagi jogi rendszerével számtalan eltérő megoldás létezik egy-egy cselekmény büntetőjogi megítélését illetően, általánosságban megállapítható azonban, hogy a magyar Btk-ban megjelenő törvényi egység fogalma sok országban ismeretlen. A nemzetközi alapelveknek, illetőleg a célszerűségi szempontoknak is az felel meg, ha csak azon cselekmények minősülnek jogerősen elbíráltaknak, amelyek a tagállami ítélet tényállásában tényszerűen szerepelnek és jogilag értékelték, függetlenül attól, hogy egyébként Magyarországon egy újabb cselekmény csak perújítás keretében lenne elbírálható. A jogrendszerek eltérése miatt a német bíróságok előtt ebben az ügyben perújítás nem kezdeményezhető, amely a magyar ítélettel érintett rész-cselekmények elbírálhatatlanságát eredményezné.

A német bíróság jogerős ítéletében nem értékelte a jelen ügyben IV.r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket, az egymástól elválaszthatatlanul kötődő körülmények együttesének az azonossága tehát a két érintett tényállás összevetése során nem állapítható meg, a fentiek alapján a német bíróság ítélete nem eredményez *res iudicata*-t jelen ügyben IV.r. vádlott tekintetében.

Minderre figyelemmel megállapítható az ügyészi álláspont szerint, hogy a másodfokú bíróság törvénysértő módon helyezte hatályon kívül az elsőfokú ítéletet IV.r. vádlott tekintetében, szüntette meg vele szemben az eljárást és mellőzte esetében a vagyoneklobzást. Minderre tekintettel indítványozta, hogy tanácsulésen eljárva az ítélőtábla a Tatabányai Törvényszék másodfellebbezéssel támadott ítéletét a Be. 608.§ (1) bekezdés e/ pontja alapján IV.r. vádlott tekintetében helyezze hatályon kívül és a másodfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

[6] A harmadfokú felülbírálat eredményeképpen az ítéltábla az ügyészi fellebbezést nem találta megalapozottnak.

A Be. 618.§ (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, illetőleg azon rendelkezését, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, valamint az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett.

Az ítéltábla megállapítása szerint az első- és másodfokú bírósági eljárások megfeleltek a jogszabályi előírásoknak, olyan perrendi szabálysértés sem állapítható meg, amely az ügy érdemi felülvizsgálatát megakadályozta volna. Megállapítható volt a harmadfokú bírósági eljárás lefolytatásának jogalapja is, a másodfokon eljáró bíróság az elsőfokon elítélt IV.r. vádlottal szemben a büntetőeljárást megszüntette, ebből következően a Be. 615.§ (1) bekezdése és (2) bekezdés b/ pontjának II. fordulata alapján az előterjesztett ügyészi fellebbezés joghatályos.

[7] A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható volt, hogy az első- és másodfokú eljárás során az eljáró bíróságok a büntetőeljárási szabályokat maradéktalanul megtartották.

[8] Az első- és másodfokon eljáró bíróságok határozataikban helyesen állapították meg, hogy az ügygel érintett német bírósági ítélet mint büntetőügyben hozott tagállami határozat a 2012. évi CLXXX. tv. 109.§ (1) bekezdése értelmében a magyar bíróság ítéletével azonos érvényű és azt a büntetőeljárásban a bíróság figyelembe veszi, ahhoz megfeleltetés vagy elismerés nem szükséges. Sem az Európai Unió működéséről szóló Szerződés büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködéséről szóló VI. címének, sem a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló Egyezménynek nincs olyan rendelkezése, amely a „ne bis in idem” elv alkalmazását harmonizációtól vagy akárcsak a tagállamok büntetőjogi szabályainak közelítésétől tenné függővé. Ez az elv tehát szükségképpen feltételezi a nemzeti jogszabályok harmonizációjának hiányában azt, hogy minden részes állam elismeri a más részes államban hatályos büntetőjog alkalmazását, még akkor is, ha a saját nemzeti jogának alkalmazása eltérő eredményre vezetne. Mindemellett az első- és másodfokon eljáró bíróság is helyesen indult ki abból a vizsgálata során, hogy a tettazonosság körében nem a bűncselekmény-fogalom használatos, hanem az adott történeti tényállásoknak, azaz az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő körülmények együttesének az azonossága minősül irányadó szempontnak, függetlenül a tényállás jogi minősítésétől vagy a védett jogi tárgytól.

Mindemellett az első- és a másodfokon eljáró bíróság is helytállóan állapította meg, hogy a 2012. CLXXX. tv. 110/A.§ (1) bekezdése értelmében az újabb eljárása során a bíróságot köti a tagállami ítéletben megállapított tényállás.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság – a járásbíróságnak az elsőfokú ítélet 34-37. oldalai között részletesen kifejtett jogi álláspontjától eltérően – a res iudicata-t megalapozó elítélésnek tekintette a Passaui Járásbíróság 2015. április 13. napján jogerőre emelkedett 4 Ds 14 Js 11438/14. számú ítéletét. Utóbbi állásfoglalással helyes indokai alapján a harmadfokon eljáró bíróság is egyetértett.

[9] A Be. 4.§ (7) bekezdése szerint büntetőeljárás nem indítható, illetve a megindult büntetőeljárást meg kell szüntetni, ha az elkövető cselekményét az Európai Unió tagállamában jogerősen elbírálták.

A tagállami ítélet büntetőeljárási akadályként történő felmerülésével összefüggésben az első- és másodfokon eljáró bíróság a jogerős tagállami ítélet tényállása és a magyar eljárás alapjául szolgáló vádirati tényállás esetében helytállóan vizsgálta a tettazonosság kérdését, azaz azt a körülményt, hogy a jogerős ítélet és a vád ténybelisége azonos-e.

Jelen ügyben is értelmezésre szorul, hogy mi a „res iudicata” hatása, és ez a határmechanizmus eltérő-e, ha a korábbi jogerős elítélés belföldi vagy külföldi bíróság határozatán alapul.

Anyagi jogerő-hatás kiváltására kizárólag csak a bíróság ügydöntő határozata képes. A bíróságnak az a határozata az ügydöntő, ami a vádról, illetőleg a vád alapján folyó eljárás lezárásáról (megszüntetéséről) érdemben határoz. Az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatait a törvény taxatív felsorolja, ezek közé tartozik a terheltet bűnösnek kimondó vagy felmentő ítélet és az eljárást megszüntető végzés. Az anyagi jogerő azt jelenti, hogy a bíróság az ügyben véglegesen döntött, az ügy eldöntése iránt újból nem indítható eljárás, a döntés végleges bizonyítottságot jelent, egyúttal végrehajthatóságot is. Az anyagi jogerő szempontjából az jelent ügyet eldöntő rendelkezést, amely a vádról, illetőleg a vád alapján folyó eljárás lezárásáról, megszüntetéséről érdemben és végérvényesen dönt. Ezáltal kifejeződik a büntetőjog alkalmazásának véglegessége, érvényesül a „ne bis in idem”, valamint a „res iudicata” elvének joghatása. Az anyagi jogerő hatás pozitív értelemben a büntetőjogi főkérdésekben hozott ítéleti döntés véglegességének és főszabály szerint a végrehajtandó rendelkezések végrehajthatóságának alapja és biztosítéka, negatív értelemben pedig kizáró hatással rendelkezik és ez a többszöri eljárás tilalmában ölt testet. Fentiek szerint a törvény főszabályként tiltja a már jogerősen elbírált bűncselekmény miatt ugyanazon személy ellen újabb büntetőeljárás megindítását, lefolytatását. A kizáró hatást – annak összességét, hogy mely személyre és milyen cselekményekre terjed ki a többszörös eljárás tilalma – alanyi és tárgyi terjedelem szempontjából szükséges vizsgálni, ennek eredménye ad választ arra a kérdésre, hogy mely esetekben zárja ki a beállt jogerő az újabb eljárás megindíthatóságát.

Mindkét szempontból a tettazonosság szabályai irányadóak, a többszöri eljárás tilalma alanyi vonatkozásban csak azt a személyt védi, aki a megelőző büntetőeljárás terheltje volt, a tárgyi terjedelmét illetően pedig a tettazonosság megállapításához a jogerős ítélettel befejezett és a később meginduló büntetőeljárás tárgyának azonosságára van szükség. Ha az előbbi jogerős ítélet tényállása ugyanazt a történeti eseménysort öleli fel, mint amely a későbbi eljárás tárgya, ez utóbbi eljárás lefolytatására nincs törvényes lehetőség. Szükséges tehát a két történeti esemény jogi értelemben vett azonossága, mert eltérő történeti esemény nem zárja ki az újabb eljárás lefolytatását. Így a tettazonosság két történeti eseménysorozat azonosságát, az ítélet és a vád viszonyában pedig azt a követelményt jelenti, hogy a vád és az ítélet ugyanarra a történeti eseményre vonatkozzék, a vád és a jogerős ítélet tényei azonosak legyenek. Amennyiben a jogerős ítélet azokon a tényeken alapul, amelyeket utóbb a vád magában foglal, a tettazonosság feltételei fennállnak, ellenben ezek hiányoznak, ha az ítélet olyan tények megállapítását nem tartalmazza, amelyek miatt vádat emeltek.

A tettazonosság kapcsán az ítélkezési gyakorlat csak azt követeli meg, hogy a vád és az ítélet ugyanazt az eseménysorozatot és eredményt rögzítse, de nem jelenti, hogy a vád és az ítélet tényállása a legapróbb részletekig egyező legyen.

A többszörös eljárás tilalmával összefüggésben lefolytatott jogalkalmazói vizsgálatok során nem a bűncselekmény-fogalom a mérvadó, hanem az adott történeti tényállásnak, azaz az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő körülmények együttesének az azonossága minősül irányadó szempontnak, függetlenül a tényállás jogi minősítésétől vagy a védett jogi tárgytól. Ebből következően a történeti tényállás azonosságának végérvényes mérlegelése a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság feladata, amelynek arról kell határoznia, hogy a történeti tényállás egymáshoz időben, térben és tárgyuk szerint elválaszthatatlanul kötődő cselekmények együttesének minősül-e. Ezen összevetést az újabb eljárás tárgyául és a további jogerős ítélet alapjául szolgáló ténybeliség között kell tehát elvégezni, ebből a szempontból a történetileg lejátszódó eseménysor azonossága a lényeges.

Az anyagi jogerő fentiek szerint részletezett kizáró hatása tehát olyan tényekre érvényesül, amelyeket a bíróság a korábbi ítéletben ténylegesen elbírált, lehetséges viszont az új eljárás olyan tények alapján, amelyek kívül álltak a korábban már elbírált történeti eseménysorozaton.

A tettazonosságnak fentiek szerinti eljárásjogi értelme nem azonos az anyagi büntetőjogi egység fogalmával, vannak olyan cselekmények, amelyek a büntetőjogi egység kereteit szétfeszítve halmazati viszonyban állnak egymással, mégis esetükben a tettazonosság is megállapítható, egy egységes történeti eseményhez tartoznak. A bírói gyakorlat az egység és többség közötti megkülönböztetés anyagi jogi kereteit használja fel a kizáró hatás terjedelmének megítélésénél.

A 6/2009. sz. büntető jogegységi határozat értelmében, amennyiben a bíróság a vád tárgyává tett és a bűncselekmény egységébe tartozó cselekményt jogerősen elbírálta, határozata a bűncselekmény tekintetében res iudicata-t eredményez. Nincs helye újabb vádemelésnek olyan rész-cselekmény miatt, amely a már elbírált bűncselekmény egységébe tartozik, de nem képezte a jogerős határozatban megállapított tényállás részét. A későbbi eljárás tárgyául szolgáló egyes rész-cselekmények újabb elbírálását tehát a korábbi elbírálás jogereje megakadályozza. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az egységbe tartozó egyes rész-cselekményeket csak egységesen lehet elbírálni, az egyes rész-cselekmények tárgyában külön ítélet nem hozható.

Amennyiben a jogerős ítélet meghozatala előtt véghez vitt, de utóbb ismertté vált cselekmény a már az ítéletben megvizsgált és elbíralt cselekménnyel együtt belefér, beletartozik egy egységes bűncselekmény fogalmába, mint amilyen a természetes és a folytatódó egység esete, akkor a jogerős ítélet általában ezt az újonnan felderített cselekvést is magában foglalja, és ez a terhelt másodszori elítélését megakadályozza. Bűncselekményi többség esetében azonban a jogerőre emelkedett ítélet, amely a halmazatba beleférő egy vagy több bűncselekmény tekintetében döntött, már nem zárja ki ugyanannak a személynek olyan más bűncselekményben való büntetőjogi felelősségre vonását, amelyet a jogerős ítélet még nem értékelt.

Amennyiben ugyanannak az elkövetőnek egy cselekménye több bűncselekményt valósít meg, a bíróság viszont csak az egyikben állapította meg a terhelt bűnösségét, az ítélet jogereje a másik bűncselekményben való bűnösség megállapítását célzó újabb büntetőeljárást a Be. 4.§ (4) bekezdése szerint kizárja.

Ha pedig a korábbi ügyben hozott ítélet jogerőre emelkedése után derülnek ki olyan tények, amelyek egy korábbi bűncselekmény megállapítását indokolják, perújításnak van helye.

[10] Jelen ügyben a másodfokon eljáró bíróság helytállóan rögzítette, hogy a IV.r. vádlottnak a jogerős német ítéletben részletezett cselekményei 2010. szeptember 10. – 2014. október 14. napjáig terjedő időszakra tehetőek, a magyar vádirat, illetőleg az elsőfokú ítélet tényállása szerinti cselekményeket pedig a terhelt 2014. szeptember 1. és 2014. október 1. napja között valósította meg, azok tehát azonos időszakra esnek, ezen túlmenően a német ítélet az elkövetési magatartást oly módon rögzítette, amelyből nyilvánvaló, hogy a terhelti cselekmény a magyar-osztrák és az osztrák-német határokon történő átlépéssel valósult meg, a magyar vádirat és az elsőfokú ítélet szerint migráns személyek Budapestről Passaubába történő szállítása és annak útvonala, egy esetben pedig a használt gépjármű típusa is megegyező volt. A törvényszék a büntető anyagi jogszabályok és az ahhoz kapcsolódó töretlen ítélkezési gyakorlat alkalmazásával okszerűen állapította meg, hogy a IV.r. vádlott mind a jogerős német ítélettel, mind a nem jogerős magyar elítéléssel érintett körben azonos cselekményt követett el, gépkocsival a határátlépéshez szükséges okmányokkal nem rendelkező harmadik országbeli állampolgárokat szállított pénzbeli ellenszolgáltatás fejében. Az ítélőtábla osztotta a másodfokú bíróság jogi álláspontját a tekintetben is, miszerint a

tettazonosságot nem zárja ki, hogy a német ítélet nem szól a migráns személyek szállításának szervezettségéről, a cselekmény bünszervezetben elkövetettségéről, IV.r. vádlotti magatartás mások tevékenységéhez történő kapcsolódásának mikéntjéről, alapvetően ugyanis IV.r. vádlott ugyanazzal az elkövetési magatartással valósította meg a bűncselekményt mind a német ítéletben elbírált 7, mind a magyar vád szerinti 6 esetben, függetlenül attól, hogy az egyes szállítások pontos időpontjai, az azzal érintett személyek és gépjárművek nem teljesen azonosak, egymást kiegészítő jellegűek és az összességüket magában foglaló elkövetés rész-cselekményeinek minősülnek. A IV.r. vádlott fenti két határozattal elbírált rész-cselekményei a folytatatlagosság törvényi egységébe tartoznak, az egységbe tartozó egyes rész-cselekményeket pedig csak egységesen lehet elbírálni, a fentebb részletezettek okán az egyes rész-cselekmények tárgyában külön ítélet nem hozható.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában, illetőleg az ügyészi fellebbezésben és a fellebbviteli főügyészégi átiratban részletezett körülmények nem változtatnak azon a tényen, hogy a Magyarországon vád tárgyává tett, 2014. szeptemberében elkövetett 6 rész-cselekmény pontosan illeszkedik a jogerős német tagállami ítéletben elbírált 2014. szeptemberében és októberében megvalósított bűncselekményrészek elkövetési magatartásába és időszakába. Mind a külföldi ítélet, mind a magyar vádirat és elsőfokú ítélet szerinti tényállás több rész-cselekményből álló, de törvényi egységet képező bűncselekményt ró a IV.r. vádlott terhére, amelyek lényegileg egymást követő napokon, egymást kiegészítő jelleggel azonos elkövetési körülmények között zajlottak, a passau-i ítéletben elbírált bűncselekmény egység részét képező rész-cselekmények mellett a magyar vád és elsőfokú elítélés szerinti, azonosnak tekintendő cselekmények miatt vádemelésnek és a rész-cselekmények önálló elbírálásának a 6/2009. BJE büntető jogegységi határozat értelmében nincs helye.

Az ítéltábla álláspontja szerint a másodfokon eljáró bíróság a fentiekre figyelemmel helyesen állapította meg, hogy a külföldi jogerős elítélés tényállása teljes egészében lefedi, sőt túlterjed az új vád ténybeliségén, annak tárgyi terjedelme azonosnak tekintendő, a terhelt személye pedig egyértelműen ugyanaz. Következésképpen a vád tárgyává tett cselekmény ítélt dolognak minősül, ezért a Be. 4.§ (7) bekezdésében megjelölt büntetőeljárás akadály áll fenn, ilyen módon a Be. 4.§ (7) bekezdésében foglaltakra, a Be. 567.§ (1) bekezdés b/ pontjában részletezettek figyelemmel a Be. 607.§ (1) bekezdése alapján törvényesen került sor IV.r. vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és vele szemben a 2 rb embercsempészés büntette miatt indult büntetőeljárás megszüntetésére, egyúttal vele szemben a vagyonelkobzásra vonatkozó elsőfokú rendelkezés mellőzésére.

[11] A fentiekre figyelemmel – miután az előterjesztett fellebbezést az ítéltábla alaptalannak ítélte és egyébként az ítéletet nem kellett hatályon kívül helyezni, sem megváltoztatni – a harmadfokú bíróság a másodfellebbezéssel támadott másodfokú ítéletet – tanácsulésen eljárva – a Be. 623.§-ának alkalmazásával helyes indokai alapján helybenhagyta.

Győr, 2021. február 25.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

Dr.Németh Balázs sk.
előadó bíró

Dr.Vajda Edit sk.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2020. szeptember 17. napján kelt 11.Bf.321/2019/70. számú ítélete Terhelt4 vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2021. február 25.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke